

In odveslal
je na staro, znano obrežje.
Zagledal si ga v daljavi:
gola drevesa, nizko obzorje
in nad njim poševni,
temni dež.

JADRO

Jože Udovič

Na mračnomodri
gladini, nad zelenimi
vijugami že trudno
valujoče željé,
glej, vstaja jadro,
še svetlo, nagnjeno
nad vse hladnejši
molk sveta.

Kako beži,
v trepetu čuti
ostri sever nad vrhovi,
mrak nad globino
razmikajočih se daljav,
oblake, izgubljene
nad samotami
utrujenih oči.

In ko zvrtniči sever
grenko morje in motni zrak,
se jadro vzdigne
z zemlje
in se obrne k neznanim
otokom luči.

Jadro nad strminami noči,
nad srcem, ki je živo zakopano,
nad suho reko
v tvojih prsih.

Glej, že je potemnelo
med večerom zadnjega nasmeha
in mrtvim mesecem.

O jadro, nevidno sred daljav,
bežeče iz zraka
nemih ptičev.

VRNITEV

Jože Udovič

Od daleč prihajaš, od vlažnih sten,
ki so jih potemnili odmevi sveta,
po njih neprestano hitijo
roji mravelj kakor pogrebci,
vračaš se iz globeli,
kjer v skritih votlinah
dogorevajo sveče žrtvovanih oči,
iz kraja, ki nima imena,
kjer v stolpu zvoni,
v preperelo haljo zaviti,
zvonar brez oči.

Od daleč se vračaš, mračne sape
so še na tvojih ramah! O zenice,
nasmehnite se znova zaupljivo
bregovom in travam in stezam.
Glej, že ti obletavajo dlani
tvoje grlice, pozobale ti bodo
trpko, grenko seme iz rok.

Pohiti, ne oziraj se nazaj,
vrni se k svojemu drevesu,
slišal boš, kako bo pelo
pesem vrnitve in pesem poletja.

Poiskale te bodo oči vedrine,
v njih globini boš videl
zelene vence, spletene zate.